

Ο Περσοναλισμός ως η θεολογική βάση της ΛΟΑΤΚΙ ιδεολογίας

Γέρων Παΐσιος Καρεώτης – Μοναχός Επιφάνιος Καφαλιώτης

Το επαίσχυντο νομοσχέδιο της ντροπής, όπως ήταν αναμενόμενο, υπερψηφίστηκε, η Ελλάδα έγινε το πρώτο “Ορθόδοξο” κράτος που υιοθετεί τέτοιου είδους νομοθεσία, και αναμένεται –όπως συνηθίζεται– να ακολουθήσουν και τα υπόλοιπα “Ορθόδοξα” Κράτη που έχουν την ατυχία να βρίσκονται στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Η Ελλάδα, σε αυτές τις περιπτώσεις, λειτουργεί ως ο προπομπός, ως το “λαμπρό” παράδειγμα, που οφείλουν να ακολουθήσουν κι οι υπόλοιποι.

Το συστημικά ελεγχόμενο μιντιακό κύκλωμα προπαγάνδας–παραπληροφόρησης αναμένεται να ρίξει τα φώτα της δημοσιότητας αλλού, και έτσι να μείνουν όλοι ευχαριστημένοι: το υπερατλαντικό κέντρο εξουσίας που δίνει τις προς εκτέλεσιν εντολές, οι εγχώριοι υποτακτικοί του, αλλά και η διοίκηση της Εκκλησίας, που προβλήθηκε από τα ίδια αργυρώνητα ΜΜΕ που προπαγάνδιζαν υπέρ του νομοσχεδίου, ως κατ’ αυτού “αντιδρώσα” και “μαχητική”. Όλα καλά λοιπόν, και πάμε για τα επόμενα...

Υπάρχουν όμως τα παρεπόμενα της όλης υπόθεσης, που έχουν ιδιαίτερη αξία να τα προσέξουμε. Αναφερόμαστε στην “θεολογική” επιχειρηματολογία που υιοθέτησε η μερίδα όσων υποστήριξαν το τερατώδες νομοσχέδιο, που είναι αποκαλυπτική των **βαθύτερων στοχεύσεων** του εν Ελλάδι κυρίαρχου (διαπλεκόμενου και κατευθυνόμενου από τις κυρίαρχες ελίτ) “θεολογικού” χώρου, που εστιάζεται στην θεολογική ακαδημία του Βόλου, με την οποία συνεργάζονται δυτικά ακαδημαϊκά ιδρύματα. Αυτό που βεβαίως συμβαίνει, δεν είναι επί ίσοις όροις “συνεργασία”, όσο **χάραξη θεολογικής και εκκλησιαστικής γραμμής**, που οι εγχώριοι συνεργάτες αναμένεται να ακολουθήσουν και να επιβάλλουν ως την μόνη “ορθή” επιλογή.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ενός τέτοιου ιδρύματος, εξαιρετικά σημαντικού στην επιβολή γραμμής στα ελληνικά θεολογικά πράγματα, είναι το *Κέντρο Ορθόδοξων Χριστιανικών Σπουδών*, του παπικού πανεπιστημίου του Fordham (Φόρνταμ) των ΗΠΑ (πού αλλού;) το οποίο αν και ιδρύθηκε το 1841 από τους **Ιησουίτες**, το 1969 ανεξαρτητοποιήθηκε (τυπικά) από αυτούς, αν και ονομάζεται επισήμως ως “Ιησουιτικό Καθολικό Πανεπιστήμιο”, ενώ διατηρεί τον τίτλο του κορυφαίου παπικού εκπαιδευτικού ιδρύματος των ΗΠΑ.

Αποτελεί πανεπιστήμιο υπερφιλελεύθερου προσανατολισμού, όπου στα προγράμματα της θεολογικής του σχολής, σταθερός άξονας είναι η Οικουμενι(στι)κή θεολογία που πλαισιώνεται (και πλαισιώνει) τις πλέον προκεχωρημένες εκφράσεις της μετανεωτερικής θεολογίας. Ταυτόχρονα είναι πανεπιστήμιο βαθειά ενσωματωμένο

στον συνολικό Αμερικανικό μηχανισμό ισχύος (πχ διατηρεί εξαιρετικά στενούς δεσμούς με τον στρατό των ΗΠΑ).

Το Κέντρο Ορθοδόξων Χριστιανικών Σπουδών του εν λόγω πανεπιστημίου, αποτελεί εγχείρημα που υποστηρίχθηκε ενεργά από τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο (το 2009 επισκέπτεται και τιμάται από το πανεπιστήμιο). Επισήμως ιδρύεται το 2012, από δύο διακεκριμένους Οικουμενιστές Έλληνες Θεολόγους (Γ. Δημακόπουλος και Α. Παπανικολάου), οι οποίοι συνεργάζονται εξαιρετικά στενά τόσο με το Πατριαρχείο όσο και με την Θεολογική Ακαδημία του Βόλου, και είναι εξαιρετικά ενεργοί τόσο συγγραφικά, όσο και σε διεθνή φόρα και συνέδρια, προωθώντας αφ' ενός τις (πολιτικο-εκκλησιαστικές) επιλογές του Πατριαρχείου, αφ' ετέρου όλα τα καυτά ζητήματα που οφείλει η Ορθοδοξία να υιοθετήσει: δικαιωτισμό μέσα στην Εκκλησία, γυναικεία "ιερωσύνη", ένωση των "εκκλησιών", πράσινη ατζέντα, βιώσιμη ανάπτυξη κλπ.

Το Κέντρο διαθέτει το ιστολόγιο *Public Orthodoxy* (Δημόσια Ορθοδοξία), όπου δημοσιεύονται άρθρα και μελέτες, υπό την προϋπόθεση της **πάντοτε** μονομερούς παρουσιάσεως: **ποτέ** δεν θα εμφανιστεί αντίλογος ή έστω μιά κριτική τοποθέτηση, έναντι του **επισήμου αφηγήματος**. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το Ουκρανικό ζήτημα, για το οποίο **ποτέ** δεν εμφανίστηκε άρθρο διαφορετικής οπτικής γωνίας, και **ουδόλως** καταγγέλθηκε ή έστω αναφέρθηκε στο διωγμό της υπό τον Μητρ. Ονούφριο (μόνης κανονικής) Ορθόδοξης Ουκρανικής Εκκλησίας υπό των νεοναζί (τους οποίους υποστηρίζει τυφλά, όπως και όλο το Αμερικανικό κατεστημένο). Εν κατακλείδι, το Κέντρο, το ιστολόγιό του, όπως και το **επισήμως** "αδελφό" ίδρυμα του Βόλου (με το δικό του ιστολόγιο "πολυμερώς και πολυτρόπως"), λειτουργούν **συμπληρωματικά**.

Οι περιπέτειες των πάσης φύσεως ιδεολογημάτων της Αμερικανικής, και εν γένει Δυτικής Ηγεμονίας, βρίσκουν λοιπόν την θεολογική τους αποτύπωση, στα εν λόγω ιστολόγια. Εκεί όπου το εκάστοτε ιδεολόγημα, "θεολογικά" επεξεργαζόμενο μας παρουσιάζεται πόσο "Ορθόδοξο" είναι. Δεν αποτελούν επομένως παρά άλλον έναν μοχλό θεσμικής πίεσης, ή όπως το ονομάζουν σήμερα: πόλο ήπιας ισχύος (soft power), προς την Κοινωνία αλλά και τους θεσμούς της, που οφείλουν προσαρμογή και υποταγή στο κυρίαρχο αφήγημα. Όπως έχει διατυπώσει ο καθηγητής του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, Joseph Nye, με την χρήση της *ήπιας ισχύος* "η καλύτερη προπαγάνδα ΔΕΝ είναι προπαγάνδα" (δηλ. δεν κατανοείται ως προπαγάνδα, αλλά ως "αλήθεια").

Το Public Orthodoxy στην τρέχουσα περίοδο –όπως ήταν αναμενόμενο– πήρε θέση στο ζήτημα του επικείμενου προς ψήφιση "νόμου"-εκτρώματος, φυσικά ΥΠΕΡ. Από τα άρθρα που δημοσιεύθηκαν ξεχωρίσαμε αυτό της Ελληνοαμερικανίδος δεύτερης γενιάς Dina M. Zingaro, φοιτήτριας στη Νομική και Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ¹, υπό τον τίτλο: "Γάμος ομόφυλων ζευγαριών στην Ελλάδα: Μια κριτική θεώρηση".

¹ Όποιον το Σύστημα έχει επιλέξει προς προαγωγή, τα πτυχία λαμβάνονται τάχιστα. Μιλάμε για το Χάρβαρντ, όπου οι σπουδές είναι εξαιρετικά απαιτητικές, όπου η εν λόγω διεκπεραιώνει ΔΥΟ σχολές ταυτόχρονα!

Γιατί όμως να ενδιαφέρει ένα άρθρο, και μάλιστα “φοιτήτριας”; Διότι, είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις, στο σύνολο της αρθρογραφίας υπέρ του νέου “νόμου”, όπου με διαφάνεια παρουσιάζεται η **σύνδεση της θεολογίας του προσώπου (περσοναλισμός) με το ΛΟΑΤΚΙ ψευδο-ιδεολόγημα**. Αποστολή της “φοιτήτριας” ήταν να κάνει αυτήν την διασύνδεση, που άλλοι δεν επιθυμούσαν να κάνουν...

Η εν λόγω, κρίνοντας (σκληρά) το ανακοινωθέν της Ι. Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, διαπιστώνει:

Η Ιερά Σύνοδος υποστηρίζει ότι η αντίθεσή της στο προτεινόμενο νομοσχέδιο βασίζεται στην Αγία Γραφή, την κανονική και την πατερική παράδοση. Ωστόσο, η ερμηνεία που παρέχει είναι τόσο περιοριστική με αποτέλεσμα **να υπονομεύει την Ορθόδοξη διδασκαλία περί προσώπου**.

Ιδού το διακύβευμα: η υπεράσπιση της **αυτονόητης** Ευαγγελικής διδασκαλίας περί του σοδομιτισμού, **υπονομεύει** την –δήθεν– “ορθόδοξη” διδασκαλία περί προσώπου! Την διδασκαλία που *επισήμως* διακηρύχθηκε στην ψευδο-σύνοδο του Κολυμπαρίου, όπου μέγας (αλλά κάθε άλλο παρά μοναδικός) υπέρμαχος της, ήταν ο –πλήρης αιρετικών φρονημάτων– αποθανών πιά, Μητρ. Περγάμου Ιωάννης Ζηζιούλας.

Οι Οικουμενιστές, δυστυχώς με την ανοχή όσων όφειλαν να “κρατούν Θερμοπύλες”, παρουσιάζουν πιά την “θεολογία του Προσώπου”, όχι μόνον ως Ορθόδοξη, αλλά ως την μόνη Ορθόδοξη! Η εν λόγω “θεολογία”, που είναι πρώτιστα προτεσταντικής και μετέπειτα παπικής έμπνευσης, έκανε τα πρώτα δειλά βήματά της στην Ελλάδα, μέσω της θεολογικής “γενιάς του ‘60” (Γιανναράς, Νέλλας, Γοντικάκης κ. α.), που την διδάχθηκε κατά τις σπουδές της στην Γαλλία. Σημαντικός σταθμός στην εξάπλωση της νέας αυτής “θεολογίας” αποτέλεσε το Θεολογικό Ινστιτούτο του Αγίου Σεργίου, στο Παρίσι, ένα ίδρυμα που θεμελιώθηκε και εξακολουθητικά χρηματοδοτήθηκε από την Αμερικανικά κατευθυνόμενη προτεσταντική YMCA (το εν Ελλάδι παράρτημά της είναι η γνωστή XEN: Χριστιανική Ένωση Νέων), που στελεχώθηκε από Ρώσους θεολόγους μετανάστες, τους οποίους είχε μεταφέρει με δικά της έξοδα η YMCA, μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση. Εξ αρχής, ο προσανατολισμός του Ινστιτούτου ήταν βαθειά Οικουμενιστικός, σε έναν “γόνιμο θεολογικό διάλογο” με τους αντίστοιχους Γάλλους παπικούς περσοναλιστές θεολόγους. Οι νέοι Έλληνες θεολόγοι που σπούδασαν στο Παρίσι, μετέφεραν μαζί με τον περσοναλισμό και τον ενθουσιασμό τους για τον Οικουμενισμό.

Το θεμελιώδες χαρακτηριστικό του περσοναλισμού (που μεταφράζεται ως, προσωποκρατία), είναι η **άρνηση** ύπαρξης της έννοιας της φύσεως, ενώ αναγνωρίζεται ως μοναδική οντολογική κατηγορία, αυτή του προσώπου. Στόχος, η υπέρβαση της “παλαιάς ουσιοκρατίας”, εις όφελος μίας “δυναμικής σχεσιακής οντολογίας του προσώπου”... Ουσιοκρατία, πράγματι είχε η σχολαστική παπική θεολογία, ποίος όμως ο λόγος εφαρμογής ενός θεολογικού προγράμματος, προς άρση ενός ανυπάρκτου πράγματος στην Ορθοδοξία; Οι λόγοι, αν και κρυφοί, εν τούτοις ήσαν σαφείς: μία κοινή θεολογία Ανατολής–Δύσης δύναται να οδηγήσει στην πολυπόθητη ένωση των “εκκλησιών”. Μία ένωση που οφείλει να θεμελιωθεί στην υπέρβαση των “παλαιών θεολογικών αγκυλώσεων”, της Πατερικής θεολογίας της Ανατολής και της αντίστοιχης

σχολαστικής της (παπικής) Δύσης. Ιδού γιατί **άπαντες** οι περσοναλιστές θεολόγοι είναι **και** Οικουμενιστές!

Τί λέει στο άρθρο λοιπόν η “φοιτήτρια”;

Η εν λόγω πεποίθηση (της Ι. Συνόδου) ότι οι γυναίκες και άνδρες γονείς αποτελούν ένα καθορισμένο ζεύγος προσώπων προϋποθέτει την **ουσιοκρατική** θεώρηση του φύλου και ακριβώς αυτή η υιοθέτηση του ουσιοκρατισμού του φύλου είναι **ασύμβατη με την ορθόδοξη θεολογία του προσώπου**.

Κατόπιν, γενικοποιώντας, προσθέτει:

Στην πραγματικότητα, η Ορθόδοξη Θεολογία μας αποτρέπει από το να κατηγοριοποιούμε τα ανθρώπινα όντα με οποιοδήποτε **ουσιοκρατικό** τρόπο. Η ορθόδοξη κατανόηση του προσώπου, όπως φανερώνεται στην Τριαδολογία και την Χριστολογία, υποδεικνύει ότι τα ανθρώπινα πρόσωπα, με όλη την πολυπλοκότητά τους, δεν μπορούν να ενταχθούν σε **ουσιοκρατικές κατηγοριοποιήσεις**.

Η ταύτιση “Ορθόδοξης Θεολογίας” με τον περσοναλισμό, κι αυτού με την **κριτική θεωρία περί φύλου** (κυρίαρχη στις ΗΠΑ αρχικά και πλέον σε όλην την Δύση), είναι πλήρης! Ας γίνουμε λίγο πιο σαφείς, μέσω των ιδίων των λεγομένων της “φοιτήτριας”:

Ειδικότερα, ο **ουσιοκρατισμός του φύλου** θεωρεί ότι οι άνθρωποι χωρίζονται σε ταυτόχρονα διακριτές και συμπληρωματικές ομάδες, οι οποίες συμβαδίζουν με το βιολογικό φύλο (αρσενικό/θηλυκό), την ταυτότητα φύλου (άνδρας/γυναίκα), τον σεξουαλικό προσανατολισμό (ετεροφυλόφιλος), καθώς και τους ρόλους των φύλων (αρσενικός/θηλυκός). Το πρόβλημα εδώ δεν είναι η αναγνώριση της διαφορετικότητας, αλλά κυρίως, ο τρόπος, με τον οποίο προκαθορίζεται η προσωπικότητα και οι σχέσεις βασιζόμενες σε μια **θεωρία αμετάβλητων χαρακτηριστικών**.

Η διαφοροποίηση βιολογικού φύλου, ταυτότητας φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού και κοινωνικού ρόλου των φύλων, αποτελεί εν συμπεριλήψει, μία ακριβή παρουσίαση του πώς εκλαμβάνει η **πολιτικώς ορθή** κριτική θεωρία περί φύλου, το ζήτημα της βιολογικής διαφοροποίησης της ανθρώπινης φύσης. Να λοιπόν, πώς σταδιακά οι περσοναλιστές εισαγάγουν στην θεολογία, ότι πιο επίκαιρο έχει να παρουσιάσει η κατευθυνόμενη υπό των ελίτ “επιστήμη”.

Συμπεραίνει βάσει της κριτικής θεωρίας η μέλλων “θεολόγος” (σπουδάζει πέραν της Νομικής και Θεολογία):

Εφόσον η Ορθοδοξία δίνει έμφαση στο πρόσωπο και όχι στο άτομο, η Ιερά Σύνοδος **σφάλλει** εστιάζοντας στα χαρακτηριστικά του ατόμου αντί στην υπόστασή του. **Με άλλα λόγια, θεωρεί λανθασμένα την ΛΟΑΤΚΙ ταυτότητα φύλου ως καθοριστικό στοιχείο της προσωπικότητας**.

Πού βασίζεται στο να μπορεί να προβεί σε μία τέτοιου είδους διαπίστωση; Ιδού:

Επομένως, κάθε ανθρώπινο πρόσωπο δεν υπόκειται σε καμία κατηγοριοποίηση και υπερβαίνει την κοινή ανθρώπινη ουσία. [...] Το πρόσωπο αποτελεί την ιδιαίτερη ταυτότητα του ατόμου, η οποία αναδύεται μέσα από τις σχέσεις του με τους άλλους.

Το “πρόσωπο” δεν ορίζεται πλέον, όπως στους Πατέρες, οι οποίοι εταύτιζαν τις έννοιες του προσώπου, της υποστάσεως και του ατόμου: “οἱ ἅγιοι πατέρες ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον καὶ ἄτομον **τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν** τὸ καθ’ ἑαυτὸ ἰδιοσυστάτως **ἐξ οὐσίας καὶ συμβεβηκότων** ὑφιστάμενον” (Αγ. Ιωάννου Δαμασκηνού *Διαλεκτικά* κεφ. Μγ΄ Περί Ὑποστάσεως), αλλά νοείται ως **σχέση** και μόνον (που σημειωτέον, η κατηγορία της σχέσης αποτελεί μία εκ των εννέα λοιπών κατηγοριών των συμβεβηκότων). Και φυσικά, όλες οι **σχέσεις** γίνονται δεκτές! Εξ ου και η έννοια της *ταυτότητας* ανάγεται σε κεντρικό δεδομένο του προσώπου: η ταυτότητα “αναδύεται μέσα από τις σχέσεις του με τους άλλους”. Φυσικά, δεν κατανοεί η “φοιτήτρια” τον φαύλο κύκλο στον οποίο έχει παγιδευτεί: ότι αφού το πρόσωπο **είναι** εν τέλει οι σχέσεις με τους άλλους, γιατί κρίνει ως λανθασμένη την διατύπωση της Συνόδου; Η ΛΟΑΤΚΙ ταυτότητα φύλου **δεν αποτελεί σχέση**; Μία σχέση μάλιστα **γνωμικού θελήματος**, την οποία και μόνον αναγνωρίζουν οι περσοναλιστές, καθώς απορρίπτουν το **φυσικό θέλημα**; Να γιατί (ω της βλασφημίας) αναγνωρίζουν άπαντες την ύπαρξη γνωμικού θελήματος στον Ιησού Χριστό, λες και είναι ανθρώπινη, και όχι θεία υπόσταση ο Σωτήρ της ανθρωπίνου φύσεως!

Αν το “πρόσωπο” και το γνωμικό θέλημα, ως δίκτυο σχέσεων, αποτελεί το μόνο που όντως υπάρχει, τότε πώς ο Χριστός έσωσε τους ανθρώπους (δεν λέμε την ανθρώπινη φύση διότι αυτό για τον περσοναλισμό αποτελεί πλάνη); Ο Ιησούς είναι η υπόσταση του Υιού του Θεού Πατρός, που προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, και δεν αποτελεί ανθρώπινο πρόσωπο. Τα άλλα πρόσωπα λοιπόν πώς σώζονται; Προφανώς κατά τον τρόπο που υπέδειξε ο αιρετικός πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Νεστόριος, αυτός που οι νέοι περσοναλιστές θεολόγοι, πλέον, ομολογούν ως “ορθόδοξο”...

Εν κατακλείδι, το φοιτητικό παραλήρημα ολοκληρώνεται:

ο ουσιοκρατισμός των φύλων ακυρώνει την «πολυμορφία» και «πολυτροπία», καθώς εσφαλμένα προκαθορίζει τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους.

Εμπρός, λοιπόν να εγκολπωθούμε την νέα (δαιμονική) ελευθερία της σχέσης! Πολυμορφία και πολυτροπία, ορίζουν την νέα “θεολογική” κατανόηση του ανθρώπου, που ανοίγει νέους ορίζοντες και στον χώρο της ιερωσύνης: γυναικεία ιερωσύνη, γάμος επισκόπων, και γιατί όχι, ομοφυλοφιλικός γάμος ιερέων, ιερειών και επισκόπων! Όπως συμβαίνει ευρέως στον Προτεσταντισμό, τον οποίον άπαντες εγκαταλείπουν! Και αν νομίζει κανείς ότι προτρέχουμε, ας δει στα αναρίθμητα “θεολογικά” συνέδρια που διοργανώνουν οι περσοναλιστές, πια ζητήματα είναι ψηλά στην ατζέντα...

Στο άρθρο που εξετάσαμε, η συγγραφέας στέκεται επανειλημμένως στην σημασία της “θεολογίας” του Ζηζιούλα, δηλαδή στα όσα –ακροθιγώς– αναφέραμε περί της θεολογίας του Προσώπου. Ο ίδιος την χρησιμοποίησε ώστε να θεμελιώσει την εκκλησιολογία του, και δι’ αυτής την **απροϋπόθετη** επισκοποκεντρικότητα. Το πρόσωπο του Επισκόπου καθίσταται το **απροϋπόθετο** κέντρο της εκκλησιαστικής ζωής, όχι ο Χριστός. Όχι η

σώζουσα πίστις, για την οποία ο Μ. Βασίλειος, ο μέγας ομολογητής της Ορθοδοξίας, έγραφε στο *Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, κείμενό του:

Πίστις δὲ καὶ βάπτισμα, δύο τρόποι τῆς σωτηρίας, συμφυεῖς ἀλλήλοις καὶ ἀδιαίρετοι. Πίστις μὲν γὰρ τελειοῦται διὰ βάπτισματος, βάπτισμα δὲ θεμελιούται διὰ τῆς πίστεως, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἐκάτερα πληροῦται.(PG32,117B) καὶ ἐπίσης: Ὡστε τὸ μὲν **σῶζον** ἡμᾶς **ἡ πίστις** ἐστίν. (ο.π. 148D)

Ἡ ὅπως θαυμάσια θεολογεί ο Αγ. Μάξιμος ο Ομολογητής (*Μυσταγωγία*, PG91, 665C-668A):

ἡ ἅγια τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία [...] μίαν τὴν κατὰ πίστιν ἀπλῆν τε καὶ ἀμερῆ καὶ ἀδιαίρετον σχέσιν (δίδωσι), [...] διὰ τὴν τῶν πάντων (τῶν πιστῶν) εἰς αὐτὴν καθολικὴν ἀναφορὰν καὶ συνέλευσιν· [...] **πάντων** συμπεφυκότων ἀλλήλοις καὶ **συννημένων**, κατὰ τὴν μίαν ἀπλῆν τε καὶ **ἀδιαίρετον τῆς πίστεως χάριν καὶ δύναμιν**. Ἦν γὰρ πάντων, φησίν, ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία·”

Ἐν κατακλείδι, ο περσοναλισμὸς **ακυρώνει** τὴν Πατερικὴ πίστη, τὴν Πατερικὴ Ορθοδοξία, παρεισάγοντας ἀνήκουστα καινὰ δαιμόνια, πρὸς πλήρη κατάλυση τῆς πεφιλημένης Ἁγίας Ορθοδοξίας.